

Hofjægermesterens. Men nej! Hellere alt andet! Diskretion var ikke de Folks Sag, det vilde ikke kunne undgaaes, at Historien kom Inger og hendes Forældre for Øre. Men hvilke Forestillinger maatte disse vel gøre sig om ham, naar de hørte, at han havde sagt Tak for udvist Gæstfrihed ved at bede om et Pengelaan? Desuden, Udfaldet af det Forsøg, han allerede havde gjort med Hofjægermesteren, viste tilstrækkeligt, at en saadan Anmodning vilde være ganske frugtesløs, saalænge hans Forslag til et Udtørringsanlæg derovre ikke var bleven endelig vedtaget og hans Stilling til det fastsat. Men hvad skulde han da gøre? En skriftlig Henvendelse til Etatsraad Erichsen vilde sikkert ogsaa være unyttig, og et Forsøg paa at faa et af Byens tekniske Bureauer til at afkøbe ham hans to Patenter havde han i Forvejen gjort uden at opnaa noget Resultat.

Han besluttede da at se Tiden an og foreløbig slaa sig igennem med, hvad han kunde skaffe sig ved at sælge eller pantsætte Resten af sin overflødige Garderobe og saadanne andre Værdigenstande, som nu kunde undværes. Han vilde regne med den Mulighed, at Udtørringsanlægget snart blev vedtaget, og han vilde da ligefrem stille Fordring om en forlods Pengeudbetaling. I et Brev, Hofjægermesterinden havde sendt ham som Svar paa hans Taksigelsesskrivelse, havde hun rigtignok ikke mere end netop omtalt Sagen men dog skrevet, at hun stadig havde godt Haab for den; samtidig havde hun gentaget sin Indbydelse til at tilbringe Julen paa Kærsholm.

Der gik nu nogle Uger. Man kom ind i Oktober, og endnu havde der ikke vist sig nogen Udsigt til Hjælp. Alligevel opgav han ikke Haabet om, at det skulde lysne for ham. Han kunde li-